

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 321/2013-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., nar..., t. č. vo výkone trestu, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos/152/2012 z 25. októbra 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. januára 2013 doručená sťažnosť M. P., nar..., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tos/152/2012 z 25. októbra 2012 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplývajú tieto skutočnosti:

Sťažovateľ bol rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 T/5/2003 z 15. decembra 2003 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní dvanásť rokov so zaradením do tretej nápravnovýchovnej skupiny.

Okresnému súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) bol 25. júna 2012 doručený písomný návrh, ktorým sťažovateľ žiadal, aby okresný súd rozhodol o jeho podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody (ďalej len „podmienečné prepustenie“), keďže podľa jeho názoru boli splnené tak formálne, ako aj materiálne predpoklady na jeho podmiennečné prepustenie. Okresný súd na verejnom zasadnutí 19. septembra 2012 po vypočutí sťažovateľa a vykonaní ďalších dôkazných prostriedkov potrebných na rozhodnutie v danej veci [odpis z registra trestov sťažovateľa, súdny spis vedený na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 5 T/5/2003, hodnotenie riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby (ďalej len „ústav“), z 18. júna 2012 a výsluch zástupcu ústavu] dospel k záveru o absencii materiálnych predpokladov podmiennečného prepustenia sťažovateľa a uznesením sp. zn. 2 Pp/59/2012 z 19. septembra 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) jeho návrh na podmiennečné prepustenie zamietol.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ v zákonom ustanovenej lehote sťažnosť, o ktorej krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) rozhodol tak, že ju pre nedôvodnosť zamietol.

Následne sťažovateľ podal ústavnému súdu sťažnosť, ktorú v súvislosti s namietaným porušením označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy odôvodnil s poukazom na nedostatočnosť odôvodnenia uznesenia krajského súdu. Podľa jeho tvrdenia sa krajský súd dostatočným spôsobom nevysporiadal s jeho podstatnou argumentáciou týkajúcou sa naplnenia materiálnych predpokladov podmiennečného prepustenia. Za svojvoľnosť napadnutého rozhodnutia sťažovateľ považuje aj to, že krajský

súd odôvodnil napadnuté rozhodnutie aj skutočnosťami, z ktorých všeobecné súdy vychádzali pri ukladaní trestu (sklony k agresívnemu konaniu a nadmerné užívanie alkoholu), pričom krajský súd nezohľadnil pozitívny vývoj resocializácie sťažovateľa počas výkonu trestu odňatia slobody, čo sťažovateľ preukazoval najmä písomným hodnotením ústavu z 18. júna 2012 s odporúčaním na jeho podmienené prepustenie. Podľa názoru sťažovateľa z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež nie je zrejmé, prečo u neho nie sú splnené materiálne podmienky na podmienené prepustenie.

Na základe uvedenej argumentácie sa sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom domáha, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Trnave svojim uznesením zo dňa 25. 10. 2012 sp. zn. 5Tos/152/2012 porušil základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

2. Napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.“

Sťažovateľ tiež žiada, aby mu v konaní pred ústavným súdom bol ústavným súdom ustanovený právny zástupca z radov advokátov.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu.

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na preskúmanie toho, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená a v tejto súvislosti na posúdenie otázky, či možno považovať uznesenie krajského súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatnil. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené považuje za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol

náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09).

V nadväznosti na namietané porušenie označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd zdôrazňuje, že jeho integrálnou súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej vyplýva, že právo na spravodlivé konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (m. m. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Obdobne ESLP v rozsudku *Ruiz Torija v. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B, uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci. V súlade s uvedeným je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).

Z uvedeného však nevyplýva záruka vydania rozhodnutia v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. záruka úspechu v konaní pred všeobecným súdom.

Na základe takto vymedzených východísk ústavnoprávneho prieskumu a v rozsahu sťažovateľom nastolených námietok ústavný súd pristúpil k preskúmaniu uznesenia krajského súdu.

Krajský súd v úvodnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia rekapituloval podstatnú časť argumentácie sťažovateľa nastolenú v sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu a následne v časti relevantnej pre toto konanie uviedol:

„... odsúdený sa dopustil trestnej činnosti násilného charakteru, kde znalecky bolo preukázané v pôvodnom konaní, že má sklony k agresívnym prejavom ako aj k abúzu alkoholu, takže jeho možnosť resocializácie je viac nepriaznivá. Bude teda potrebné, aby odsúdený v riadnom správaní počas výkonu trestu pokračoval, vytvoril si podmienky pre preradenie do ústavu s nižším stupňom stráženia a v budúcnosti nebude vylúčené rozhodnúť o jeho prípadnom podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

S poukazom na tieto skutočnosti, ako aj správne dôvody napadnutého uznesenia krajský súd sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú zamietol.“

Ústavný súd pri hodnotení uznesenia krajského súdu vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého a druhého stupňa nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a druhostupňové konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj druhostupňového), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť uznesenia krajského súdu s uznesením okresného súdu a v nadväznosti na citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na podstatnú časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu. Okresný súd

v označenom uznesení v časti relevantnej pre toto konanie uviedol: „... ustanovenia Trestného zákona sledujú, aby dosiahnutý stupeň nápravy bol posudzovaný nielen podľa správania sa odsúdeného a jeho pomeru k práci vo výkone trestu, ale tiež s ohľadom na to, či sa zbavil všetkých záporných vlastností a sklonov, ktoré viedli k trestnému činu, pre ktorý bol odsúdený, a či sa podmienkam a požiadavkám výkonu trestu neprispôbil len formálne. Závažnosť spáchaného trestného činu, rovnako ako skutočnosť, do akého ústavu je odsúdený zaradený, je potrebné hodnotiť v súvislosti s otázkou, či vzorné správanie sa odsúdeného vo výkone trestu a jeho vzťah k práci, je výrazom jeho skutočného polepšenia a či je možné od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Súd posudzuje osobu odsúdeného komplexne, nielen podľa jeho správania sa počas výkonu trestu, ale prihliada aj na jeho osobnostné črty, predchádzajúci spôsob života, a aj na to v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva. Súd musí pri rozhodovaní o podmienčnom prepustení odsúdeného starostlivo hodnotiť kvalitatívne naplnenie materiálnej podmienky v podobe očakávania, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život, aby súd aj pri rozhodovaní o podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody naplnil ochrannú funkciu trestného práva. Podmienené prepustenie má opodstatnenie len vtedy, keď všetky okolnosti prípadu odôvodňujú predpoklad, že pre spoločnosť nie je reálne riziko recidívy odsúdeného, ak bude žiť na slobode.

Odsúdený M. P. podľa hodnotenia preukazuje splnenie podmienok na podmienčné prepustenie, a riaditeľ ÚVTOS L. preto jeho podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody odporučil.

M. P. bol odsúdený pre najzávažnejší trestný čin vraždy podľa § 219 odsek 1 Trestného zákona s nenapraviteľným následkom.

Odsúdený má predpokladaný koniec trestu odňatia slobody stanovený na deň 13. 02. 2015. Súd je toho názoru, že pri tak závažnom protiprávnom konaní s nenapraviteľným následkom v podobe smrti človeka, ktorého sa odsúdený dopustil, je potrebná dôsledná prevýchova páchatela, aby sa mohlo od neho očakávať, že svojím správaním preukázal polepšenie a že v budúcnosti povedie riadny život, preto je súd toho názoru, že je potrebné na neho pôsobiť celou dĺžkou výkonu trestu odňatia slobody tak, ako mu bol súdom uložený.

Súd pri rozhodovaní o podmienčnom prepustení prihliadol v zmysle § 61 odsek 2 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005 aj na to, do ktorej nápravno-výchovnej skupiny

je odsúdený zaradený. Menovaný si doposiaľ ani nevytvoril podmienky na preradenie do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Pri páchatelovi tak závažnej trestnej činnosti, musí súd osobitne starostlivo hodnotiť naplnenie všetkých zákonných podmienok.

S prihliadnutím k týmto skutočnostiam nie je možné ustáliť bez pochybností, že v prípade prepustenia odsúdeného na slobodu bude viesť riadny život tak.

Účel zákonného inštitútu podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré chovanie a prípadne dobrú prácu bol odsúdený po odpykaní zákonom stanovenej doby vo výkone trestu automaticky prepustený na slobodu bez ohľadu k účelu uloženého trestu. Podmiennečné prepustenie má opodstatnenie len vtedy, keď všetky okolnosti prípadu odôvodňujú predpoklad, že pre spoločnosť nie je reálne riziko recidívy odsúdeného, ak bude žiť na slobode.

Na základe vykonaného dokazovania dospel teda súd k záveru, že u odsúdeného nebola splnená materiálna podmienka podmiennečného prepustenia v zmysle Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005, na základe ktorého môže súd prepustiť odsúdeného na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Súd vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, žiadosť odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol, pretože je toho názoru, že je potrebné na neho pôsobiť celou dĺžkou výkonu trestu odňatia slobody tak, ako mu bol súdom uložený.“

Pri posudzovaní prípadných negatívnych ústavnoprávnych dôsledkov tak v danom prípade ide o posúdenie, či rozhodnutia všeobecných súdov nevykazujú známky svojvôle, o čom by bolo možné v zásade uvažovať v tom prípade, ak by rozhodnutia všeobecných súdov neobsahovali dostatok dôvodov na ich vydanie, resp. ak by sa všeobecné súdy dostatočne presvedčivým spôsobom nevysporiadali s relevantnou argumentáciou sťažovateľa.

Ústavný súd v zhode s právnymi závermi vyjadrenými v rozhodnutiach okresného súdu a krajského súdu v tejto súvislosti považuje za potrebné pripomenúť, že zmysel podmiennečného prepustenia nie je v tom, aby za dobré správanie bol odsúdený automaticky podmiennečne prepustený po uplynutí ustanovenej doby bez zreteľa na účel trestu. Je

potrebné vziať do úvahy i samotný účel trestu, ktorý obsahuje viac komponentov, na ktoré súdy pri svojom rozhodovaní musia prihliadať. Podstatou ich úvah je potom v konečnom dôsledku dôvodnosť predpokladu, že odsúdený povedie v budúcnosti i na slobode riadny život s minimalizáciou rizika jeho recidívy (IV. ÚS 53/08, IV. ÚS 85/2011).

Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného ústavný súd konštatuje, že ak krajský súd (aj keď najmä spôsobom stotožnenia sa s odôvodnením uznesenia okresného súdu) prihliadol na okolnosť, že vzhľadom na závažnosť protiprávneho konania sťažovateľa, spôsobený (nenapraviteľný) následok a možné riziká, ktoré by mohli vyplývať z jeho povahových vlastností, nedávajú dostatočnú záruku jeho skutočného polepšenia, a dospel k záveru, že je potrebná dôsledná prevýchova sťažovateľa, a preto nie je ešte spoľahlivo zabezpečená podmienka jeho budúceho riadneho života, aj s poukazom na skutočnosť, že sťažovateľ si v čase rozhodovania všeobecného súdu nevytvoril predpoklady na preradenie do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, je potom výlučne iba vecou jeho uváženia, ak dospel k záveru, že doterajší výkon trestu odňatia slobody spoľahlivo neodstránil charakterové vlastnosti, ktoré sťažovateľa viedli k páchaniu závažnej trestnej činnosti.

Vzhľadom na uvedené podľa názoru ústavného súdu takto formulované úvahy krajského súdu o tom, prečo u sťažovateľa v okolnostiach daného prípadu nedošlo k splneniu spomínanej materiálnej podmienky podmiennečného prepustenia, nemožno kvalifikovať ako povrchné alebo neodôvodnené.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí ústavne akceptovateľným spôsobom aplikoval s vecou súvisiace právne predpisy, pri ich aplikácii sa neminul s ich účelom a zmyslom, ktoré sledujú, a svoje tvrdenia odôvodnil skutkovými okolnosťami tak, že tým vytvoril preskúmateľné a odôvodnené rozhodnutie bez akýchkoľvek známok svojvôle. Napokon krajský súd vzhľadom na eventualitu prijatého záveru, aký prichádza do úvahy pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení, nebol povinný vyhovieť požiadavke sťažovateľa, bol len povinný vysvetliť a zdôvodniť mu, na základe čoho dospel k prijatým záverom. Podľa názoru ústavného súdu si krajský súd túto úlohu splnil, a tým si zastal svoju pozíciu orgánu verejnej moci, ktorý je v prvom rade

povinný poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

Ústavný súd sa z obsahu uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu presvedčil, že krajský súd sa námietkami a argumentáciou sťažovateľa v sťažnosti zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia. Pretože napadnuté rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (m. m. I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť podľa názoru ústavného súdu porušené zamietnutím návrhu na jeho podmienené prepustenie ani zamietnutím sťažnosti proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorým bol zamietnutý návrh na jeho podmienené prepustenie, pokiaľ všeobecné súdy riadne preskúmali a posúdili splnenie zákonných podmienok na aplikáciu tohto inštitútu a svoje úvahy v tomto smere ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnili.

V súvislosti s uvedeným posudzovaním námietok sťažovateľa ústavný súd poukazuje na závery svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom

alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím alebo postupom, alebo iným zásahom orgánu štátu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 138/02, IV. ÚS 1/2012). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd uzatvára, že na základe sťažovateľom vymedzených námietok, prostredníctvom ktorých namietal porušenie označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, s prihliadnutím na obsah odôvodnenia uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu nezistil také účinky, ktoré by zakladali príčinnú súvislosť s namietaným porušením označeného práva.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

V nadväznosti na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2013